

[Niels Westerby.]

Man kan f. eks. sende et vareparti til Landskrona; så kan man sørge for, at prisen bliver højere, medens det er i Sverige, og så igen importere det fra Malmø. På den måde vil loven jo også kunne omgås. Det er i det hele taget meget uheldigt, at en lov ikke er sådan udformet, at den virkelig kan håndhæves, at den ikke bliver brudt af borgerne eller for let kan brydes. Det svækker tilliden til lovgivningen, og det er i almindelighed uheldigt.

Jeg siger udtrykkeligt, at jeg kan godt se ideen i, at man vil prøve med et avancestop — man er oven i købet gået så vidt at kalde det et prisstop, det er det jo ikke. Jeg er bange for, at man her siger fra regeringens side, at nu går vi i krig, men i virkeligheden må regeringen sande, at på dette punkt har vi ikke nogen kanoner. Det er nu engang således, at skæbnens gudinde i krigen normalt vil holde med den, der har de fleste kanoner, og her synes det, som om regeringen i hvert fald ikke har stort mere end nogle gamle, rustne musketter.

Jeg vil altså sætte et meget stort spørgsmålstegn ved den tekniske anvendelighed af dette lovforslag, som regeringen har fremsat i dag, men ikke ved selve ideen i det, nemlig at sørge for lighed mellem de forskellige befolkningsgrupper. Ligeledes ligger der en betydelig teknisk uklarhed omkring regeringens forslag om, at lønmodtagerne skal afgive en dyrtidsportion. Hvornår skal det være? Skal det være til 1. april, hvor der antagelig bliver to dyrtidsportioner, eller skal det være senere? Jeg synes, regeringen skulle prøve at løfte fligen lidt mere for dette her. Det har da stor betydning at få dette klaret, og vi må jo fra partiernes side tage stilling til komplekset i dets helhed og ikke bare enkelte, udplukkede detaljer. Derfor synes jeg regeringen godt kunne løfte fligen lidt mere for, hvordan det skal være med dyrtidsportionerne.

Det samme gælder spørgsmålet om ekstraskatter. Hvordan skal det teknisk udformes, så at det rammer rigtigt? Vil man bruge det udgangspunkt, at det skal være dem, der ikke har lønmodtagerfradrag, der skal beskattes? Og vil man holde landbruget udenfor? Man siger ganske vist fra regeringens side, at fordi landbrugets stilling bliver

vanskeligere efter den delvise devaluering, vil man optage forhandling om en kompenstation. Men samtidig møder man med et forslag, der betyder ekstraskatter for landbrugets udøvere. Man giver altså med den ene hånd og tager med den anden. Var det ikke værd at overveje at holde de selvstændige landbrugere uden for en ekstra beskatning? Hvordan vil man praktisere det?

Jeg skal lade de tekniske vanskeligheder ligge og vende mig til det principielle. Det principielle er, at det bliver nødvendigt, at vi alle sammen bærer byrder. Det næste er, at vi alle sammen gør det ligeligt; både lønmodtagere og de selvstændige må gøre det og se dette i øjnene. Derfor lyder det i princippet meget tiltalende med afgivelse af en dyrtidsportion fra lønmodtagernes side, ligesom de selvstændige må bære en byrde ved at betale en ekstra skat. Jeg vil dog stadig henlede opmærksomheden på de tekniske vanskeligheder, som jeg nævnte før.

Men spørgsmålet er bare, om princippet er ført ud i livet i tilstrækkelig grad. Når regeringen er havnet ved at sige: en portion for lønmodtagerne og en tilsvarende ekstraskat for de selvstændige næringsdrivende, er det ud fra den betragtning, at devalueringen vil føre til en prisstigning i Danmark på ca. et par procent, og det svarer en portion til. Den devalueringprisstigning, det giver, giver man altså ikke dyrtidsdækning for. Men er det nu rigtigt at anlægge det kriterium? Ville det ikke være meget rigtigere at anlægge den betragtning, at vores omkostnings- og prisniveau i forvejen var for højt oppe? Det er jeg tilbøjelig til at tro. Hvis regeringen skal forsvare sin beslutning om en delvis devaluering, må den bl. a. møde med netop dette argument. I det hele taget må man nok lægge den betragtning til grund, at én portion for lønmodtagerne slet ikke er nok. Hvis vi virkelig skal have bund i det hele, have saneret økonomien og nå til en situation, hvor devalueringen kan tjene et fornuftigt formål, er jeg tilbøjelig til at tro — det er i hvert fald vores vurdering — at det måtte dreje sig om to portioner, én den første april næste år og én senere hen — og en tilsvarende stramning for de selvstændige, føjer jeg til; det skal absolut være ligeligt. Jeg siger altså udtrykkeligt: en tilsva-